

HỒI 747

Đạp Thượng Chinh Đồ

C hiến hạm rời khỏi Lương Đồ, ngay trong đêm ngược lên phía bắc Vận Hà, mục tiêu là kinh đô Trường An của Đại Đường.

Trong khoang, Từ Tử Lăng, Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn ngồi quanh bàn dùng bữa, uống thêm rượu trợ hứng.

Bạt Phong Hàn thấy Khấu Trọng có tâm sự, hồn phách như đang trên mây, bèn ngạc nhiên hỏi: "Từ hôm qua đệ trở về cho đến bây giờ cứ thần hồn điên đảo, đã xảy ra chuyện gì?"

Khấu Trọng cười đáp: "Bọn ta đã là huynh đệ, tiểu đệ đương nhiên không dám giấu, tiểu đệ đang yêu."

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng cười lớn!

Khấu Trọng không hề có ý hổ thẹn: "Cho nên con người không nên thẳng thắn như vậy, chỉ hận tiểu đệ không nói ra được lý do khác. Nào, để tiểu đệ đọc bốn câu chú ngữ trong tình yêu cho các vị nghe, để chia sẻ cảm nhận cùng tiểu đệ."

Từ Tử Lăng bật cười: "Rốt cuộc là không kềm chế được nữa rồi!"

Bạt Phong Hàn cũng bật cười chêm vào: "Rốt cuộc Tử Lăng cũng đã biết là chuyện gì!"

Từ Tử Lăng giải thích: "Lỗ thúc đã nói cho đệ biết.", nghe vậy, Bạt Phong Hàn hứng chí: "Xem thử câu chú ngữ đó có gì lợi hại mà có thể bắt gọn tâm hồn Thiếu soái của bọn ta."

Khấu Trọng lắc lư đầu đọc: "Thái vi thái vi, vi diệc tác chí. Viết quy viết quy, tuế diệc mộ chí."

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn trố mắt nhìn nhau, Bạt Phong Hàn nói: "Bốn câu mười sáu chữ này nghe cũng giống chú ngữ."

Khấu Trọng vênh mặt, ra vẻ chuyên gia, giải thích rõ từng chữ.

Từ Tử Lăng nói: “Đúng là Trí Trí đang yêu thương và mong nhớ Thiếu soái người. Đây chỉ là bốn câu đầu của một bài thơ, vậy tiếp theo là gì? Bài thơ này hay lắm, tiểu đệ cũng muốn biết nhiều thêm.”

Khấu Trọng gãi đầu nói: “Ta làm sao biết tiếp theo là gì, các người nghĩ ta là Vương Thông sao?”

Từ Tử Lăng nháy mắt nhìn Bạt Phong Hàn, Bạt Phong Hàn giả vờ nhíu mày: “Vậy là Thiếu soái không đúng rồi, tình yêu của Thiếu soái giành cho Ngọc Trí tiểu thư không đủ sâu sắc, nếu không làm sao không thể đọc hết cả bài ra?”

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn Bạt Phong Hàn, rồi đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, thấy bộ dạng hai gã đang nín cười, hiểu ra: “Té ra hai tên tiểu tử này đang trêu ta, vậy mà còn bảo là huynh đệ!”

Hai gã không nén được, cười ngặt nghẽo đến chảy nước mắt.

Khấu Trọng cũng cười phụ họa đến gập cả người, thở hổn hển: “Con bà nó! Đã lâu rồi không cười được như thế này.”

Đoạn gã thắc mắc: “Sao Lỗ thúc lại tiết lộ bí mật của tiểu đệ, ông ta không phải hạng người như vậy!”

Từ Tử Lăng nói: “Chính vì ta quan tâm người, thấy người sáng nay cứ đòi viên dạ minh châu của ta, ta biết ngay là có liên quan đến Sở Sở và Ngọc Trí, nếu không thì làm sao đòi đến hai viên? Nhưng người lại không phải là loại người thích lấy lòng nữ nhân, cho nên ta mới hỏi Lỗ thúc xem thử điều gì đã khiến người đổi tính.”

Bạt Phong Hàn vui vẻ: “Lưỡng châu định tình, sau này Thiếu soái điểm phúc vô biên, xin hãy bảo trọng quý thể.”

Ba gã lại cười lớn.

Cười xong, Khấu Trọng thở dài: “Ngọc Trí dùng thơ bày tỏ tấm lòng, đương nhiên khiến ta lòng hoa nở rộ, cũng khiến ta dâng tràn cảm xúc, lần đầu tiên cảm nhận được sự tàn khốc và đáng sợ của chiến tranh.”

Từ Tử Lăng nói: “Trước đây người không có cảm nhận như vậy, vì phải đối mặt với vô số cuộc chiến, còn lần này là trận chiến cuối cùng, nếu mất mạng, chắc chắn không cam lòng, bởi người chỉ cần vượt qua bình an, được về nhà cùng hưởng niềm vui với thê nhi.”

Khấu Trọng gật đầu: "Cho nên ta cảm thấy trách nhiệm rất nặng nề đặt lên vai, thế phải dùng chiến thuật tối ưu để các huynh đệ cùng đi theo ta có thể hưởng thụ thành quả thắng lợi, như vậy mới không phụ lòng tin tưởng và yêu mến của bọn họ."

Bạt Phong Hàn nói: "Đó chỉ là si tâm vọng tưởng, có một nửa số người về đã là quý lắm rồi!"

Khấu Trọng nở nụ cười đầy tự tin, đáp: "Chúng ta cứ xem thử!"

Chiến thuyền chở Thiệu soái Khấu Trọng lắc lư nhẹ nhàng và Từ Tử Lăng với Bạt Phong Hàn đến Lạc Dương trước, hợp lại với thuyền đội của Lý Thế Dân, rồi cùng đến Trường An.

Theo Khấu Trọng đến Trường An còn có Vương Huyền Thử và ba mươi thân vệ, Vương Huyền Thử cứ đòi chính tay trả mỗi thù nhà, Khấu Trọng đành cho y đi theo. Ba mươi thân vệ là những người giỏi nhất trong Phi Vân vệ, đã từng được Khấu Trọng đích thân tài bồi, ai nấy thân thủ cao cường, vừa dũng cảm vừa mưu trí.

Mười tám chiến hạm nghênh ngang ngược dòng về Quan Trung, Lý Thế Dân đi cùng với bọn gã, bề ngoài là thay mặt gia chủ Lý Uyên tổ thành ý, nhưng thực sự là tranh thủ thời gian bàn bạc đại kế hành động với hai gã.

Sáng sớm hôm đó vừa mới thức dậy, Khấu Trọng đã ra ngoài quan sát bình nguyên hai bên bờ.

Lý Thế Dân đến bên cạnh gã, sóng vai mỉm cười: "Có phải Thiệu soái nghĩ đến cuộc chiến với liên quân Tái ngoại?"

Khấu Trọng gật đầu: "Tần vương thật biết lòng ta."

Lý Thế Dân nghiêm túc nói: "Thiệu soái định đánh trận này như thế nào?"

Khấu Trọng vui vẻ: "Hiếm có dịp Tần vương chịu mở kim khẩu hỏi đến, tiểu đệ đương nhiên sẽ nói hết."

Lý Thế Dân bật cười: "Nghe lời lẽ của Thiệu soái, chắc không dám bàn với ta cuộc chiến này, phải đợi ta mở miệng trước?"

Khấu Trọng bình thản: "Tiểu đệ cũng có ý này, điều tiểu đệ sợ đương nhiên là công cao hơn chủ, sau này sẽ lâm vào tình cảnh thổ chết chó cũng vào nôi."

Khi nói những lời này, gã đưa mắt nhìn Lý Thế Dân, vừa khéo Lý Thế Dân nhìn gã, ánh mắt chạm nhau, hai gã đều bật cười lớn, cảm giác hiểu nhau mà không cần phải nói ra.

Lý Thế Dân nói: “Thiếu soái thật biết nói đùa, vậy ta phải làm sao để phối hợp với Thiếu soái?”

Thần quang trong mắt Khấu Trọng đại thịnh, đưa mắt nhìn những gò, đồng trên những cánh đồng hai bên bờ, trầm giọng: “Trước tiên ta phải bố trí thám tử tinh minh ở trên các tuyến đường mà kẻ địch sẽ đi qua trước khi đến kinh thành, ngõ hầu nắm được tình hình của kẻ địch. Tiểu đệ từng nếm mùi chiến thuật đi đến như gió của Kim Lang quân, tuyệt không thể sa vào vết xe đổ.”

Lý Thế Dân gật đầu: “Thiếu soái cứ yên tâm, về mặt này ta đã chuẩn bị nhiều năm rồi, chẳng những có đội ngũ thám tử quen thuộc địa hình, mà còn có thể dùng phi cấp truyền thư đưa tin thần tốc, vừa hay đáp ứng được yêu cầu của Thiếu soái. Bước tiếp theo như thế nào?”

Khấu Trọng nói: “Tiểu đệ sẽ cho Hiệt Lợi thấy rằng đoạn đường này không dễ đi.”

Lý Thế Dân khẽ nhú mày: “Kẻ địch đến từ thảo nguyên xưa nay linh hoạt như gió, tính cơ động mạnh, ngày nghỉ đêm đi, muốn đánh lén hoặc phục kích chúng ắt vô cùng mạo hiểm, thậm chí hành động rồi cũng khó thoát thân, Thiếu soái hãy nghĩ kỹ.”

Khấu Trọng mỉm cười: “Khấu Trọng này sẽ đích thân cầm quân tập kích bọn chúng, thế nào?”

Lý Thế Dân ngạc nhiên: “Đương nhiên chuyện sẽ khác. Suy nghĩ của Thiếu soái thật khiến người ta không ngờ đến, lại do chủ soái đích thân ra trận.”

Khấu Trọng nói: “Tiểu đệ tập kích Kim Lang quân của Hiệt Lợi, chỉ cần đủ nhanh đủ độc, không ngừng khiến kẻ địch thương vong, lúc đó chúng sẽ rụt rè như đi trên băng mỏng. Khi chúng qua bờ đối diện của Hoàng Hà, sức lực cùng kiệt, chẳng còn ham đánh nhau nữa.”

Ngừng một chút rồi nói tiếp: “Tác dụng khác khi tập kích ngang đường là quấy rối lòng quân của kẻ địch. Vì đối tượng tập kích lại là Kim Lang quân, coi như đưa ra lời cảnh cáo với các tướng lĩnh khác như Đột Lợi, huynh đệ Cổ Nạp Đài, Bồ Tát. Tạm thời tiểu đệ vẫn còn nghĩ đến tình huynh đệ, không đụng đến bọn chúng, buộc chúng phải suy nghĩ lại.”

Lý Thế Dân rung động: “Hay lắm! Đạo của chiến tranh là đánh vào lòng người, Thiếu soái làm vậy không những tiền vô cổ nhân mà e rằng hậu vô lai giả. Thiếu soái cho rằng cánh quân đột kích này cần bao nhiêu người?”

Khẩu Trọng đáp: “Năm trăm tinh kỵ đủ lắm rồi, nhưng phải là những cao thủ trăm người chọn một, tinh thông thuật xạ kỵ, trong đó đương nhiên có người hiểu hoàn cảnh địa hình! Cần phải tận dụng đường sông để Phi Luân thuyền của Thiều Soái quân bọn ta phát huy tác dụng lớn nhất. Hừ, lần này đến lượt bọn ta hành động thần xuất quỷ mật, đến, đi như gió. Khi Hiệt Lợi vượt qua Bắc Cương sẽ phát hiện đã mất hết ưu thế, sa vào tình thế hoàn toàn bị động. Chỉ có như vậy, bọn ta mới giảm thương vong đến mức thấp nhất.”

Lý Thế Dân nói: “Bây giờ ta hiểu tại sao Thiều soái một mực đòi đánh trực diện trận này.”

Khẩu Trọng trình bày: “Vấn đề này, quyền chủ động đang trong tay bọn ta. Trước hết bọn ta tìm cách đuổi Tất Huyền và Triệu Đức Ngôn, cắt đứt bọn chúng với tin tức tình báo ở Trường An, nếu có thể khiến Hiệt Lợi cho rằng tình hình Trường An bất ổn, phải xua quân đánh thẳng tới, bọn ta sẽ phục binh ở bờ nam Đại Hà, đồng thời tập hợp hạm đội ở nhiều nơi, không ngừng đột kích, bảo đảm kẻ địch không dám mạo hiểm vượt qua Đại Hà nửa bước.”

Lý Thế Dân thắc mắc: “Nếu Hiệt Lợi quay sang tấn công các thành ở bờ bắc, xây dựng cứ điểm, nhưng vậy bọn ta há chẳng phải bị Đại Hà hiểm trở vây ở bờ nam sao?”

Khẩu Trọng cười nói: “Chuyện này sẽ không xảy ra. Nếu hấn dám điều binh tấn công, bọn ta có thể dùng hạm đội mau chóng đưa quân qua sông, thực hiện đánh chặn, căn cứ tình thế lúc đó sẽ quyết định sau. Lão ca ngươi phải nhớ đem vũ khí siêu cấp ở Lạc Dương là máy bắn tên và Phi Thạch đại pháo lên thuyền, phối hợp với Phi Luân thuyền của bọn ta, giữ chặt quyền khống chế một dải Đại Hà và các vùng ven bờ, bảo đảm kẻ địch sẽ chạy thực mạng, binh lực của chúng tuy mạnh hơn ta nhưng có sức không thi triển được sẽ bị bọn ta dắt mũi. Con bà nó! Khi lòng quân của địch bất ổn cũng chính là thời cơ tiểu đệ ra tay với Đột Lợi đuổi hết bọn chúng, chỉ còn lại một mình Hiệt Lợi đần độn, tiểu đệ sẽ cho hấn nếm mùi vị thảm bại.”

Chiến thuyền rẽ vào Vị Hà, xuôi nam xuống Trường An.

Lý Thế Dân khen rằng: “Thay vì là kẻ tử địch không đội trời chung, có thể cùng sánh vai tác chiến với Thiều soái là phúc phận của Thế Dân, cũng là phúc phận của bách tính thiên hạ. Trước đây ta phải trăm phương ngàn kế khơi dậy sĩ khí, khiến tướng sĩ liều mạng, còn bây giờ thì ngược lại, chính Thiều soái đã đem lại lòng tin tất thắng cho Thế Dân, ta thật không biết nói gì để bày tỏ lòng khâm phục và cảm kích đối với Thiều soái.”

Khấu Trọng vỗ vai y nói: "Chúng ta đều là huynh đệ! Còn nói những lời con mẹ nó khách sáo như vậy làm gì?"

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>